

Setkání

BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ

září 2018 / ročník XXVIII

**Biskup ocenil
osobnosti diecéze**

**Markéta Grillová:
Nejlepší metodou
je SMÍCH**

**STAVOVSKÝ STÁT
a Československá
republika**

**JIŘÍ ŠIMÁNEK:
Lidé spolu mají mluvit**

NAKLADATELSTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, Tel.: 224 818 757,
On-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz

Jacques Philippe

9 dní ke znovunalezení radosti z modlitby

Modlitba nám umožňuje předjímat nebe. Díky ní jakoby v předtuše okoušíme štěstí, které není z tohoto světa a které nám nic pozemského nemůže dát; totiž ono štěstí v Bohu, k němuž nás on sám předurčil a kvůli němuž nás stvořil.

Brož., 80 s., 95 Kč

Raniero Cantalamessa

9 dní k navázání přátelství s Duchem Svatým

Duch Svatý je duší našeho duchovního života. Bez něho se nemůžeme modlit ani chápat Písmo svaté, ani milovat. Duch Svatý nás posiluje. Ježíš sám nám to slíbil: „Dostanete sílu Ducha Svatého, který na vás sestoupí“.

Brož., 80 s., 95 Kč

Kapesní diář 2019

Ke každému dni je uveden církevní a občanský svátek, odkaz na denní modlitbu církve a na liturgické texty, antifona k žalmu. Jedna dvojstrana zahrnuje jeden týden s místem na poznámky u každého dne. Do jednotlivých liturgických období roku vás uvedou myšlenky papeže Františka z Posynodální apoštolské exhortace o lásce v rodině – *Amoris Laetitia*.

Brož., 144 s., 90 Kč, plastové desky v barvě modré a bordó

Liturgický kalendář na rok 2019

Praktické vydání na cesty nebo k vložení do velkých pracovních diářů či vašich biblí. Každá stránka obsahuje jeden týden. Dny jsou barevně odlišeny podle liturgického období.

Brož., 64 s., 49 Kč

Velký diář na rok 2019

Diář formátu A5 v pevné vazbě s obálkou modré či zelené barvy se zlatou ražbou. Ke každému dni je uveden církevní a občanský svátek, odkaz na denní modlitbu církve a na liturgické texty, antifona k žalmu a myšlenka na den. Na začátku každého měsíce jsou uvedeny úmysly apoštolátu modlitby. Diář obsahuje také dostatečný prostor pro adresy a poznámky, přehledný měsíční kalendář let 2019 a 2020 a další praktické informace. Pro rok 2019 jsou na každý den vybrány krátké myšlenky z děl bl. Jakuba Alberiona, zakladatele Dcer sv. Pavla (paulínek).

Váz., 392 s., 200 Kč

Papež František

Evangelii Gaudium (Radost evangelia)

Apoštolská exhortace papeže Františka, při níž vycházel ze závěrečných propozicí loňského synodu o nové evangelizační. Exhortace se vyznačuje velmi přístupnou a čtivou formou a nese se v téměř důvěrném tónu.

Dotisk, brož., 184 s., 119 Kč

Obsah

Jsmo ze stejné planety – v ČR naši druhý domov, protože tu je krásně	3
Markéta Grillová: Ve škole slyší žáci o křesťanství poprvé	4
Stavovský stát a Československá republika	6
Katedrála se loučila s emeritním regenschorim	7
Čtyři osobnosti oceněny za přínos diecézi	8
Trochu jiná setkání	9
Městys Štětka poděkoval Bohu za 700 let osídlení	9
Slovo života pro děti	10
Jiří Šimánek: Lidé spolu mají mluvit, potom si k sobě cestu najdou	12
Práce na varhanách pokračují	13
DCR připravuje a zve....	13
Jihočeské kostelíky XI.	14
A nemusí být kulatý...	16
Centrem strakonické farnosti je kostel sv. Markéty	17
Biskup Vlastimil Kročil: Spiritualita neokatechumenátu stále promlouvá	17
Personalía	17
Hledání hranic v Králíkách	18
Setkání s Písmem Svatým	19
Český houslový virtuóz Ivan Ženaty zavítá do Milevska	20

Měsíčník AKTUALITY – SETKÁNÍ

Vydává Biskupství českobudějovické

Kontakt: Biskupská 4, 370 01 České Budějovice,
e-mail: setkani@bcb.cz

Redakční rada: JUDr. Jan Kotous,
Dr. Zdeněk Mareš Th.D., Mgr. Ondřej Doskočil, Th.D.

Šéfredaktor: Miroslav Bína

Grafika a sazba: Zuzana Prokopová

Tisk: Inpress a.s., České Budějovice

Evidenční číslo MK ČR E 6603

ISSN 1212-8074

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů a nezodpovídá za obsah inzerce.

Uzávěrka příštího čísla je 15. 9. 2018

Vážení odběratelé, náklady na výrobu jednoho čísla činí 25 Kč. Příspěvek na ně můžete formou daru pro diecézi na účet Biskupství českobudějovického u Sberbank cz, a.s.: 4120000636/6800, variabilní symbol 11. Účtárna biskupství na vyžádání vystaví doklad o daru pro daňové účely.

Foto: Marek Novák / Člověk a víra

Své první novokněžské požehnání udělil P. Vojtěch Blažek otci biskupovi Vlastimilu Kročilovi. Z jeho rukou přijal dne 30. června v katedrále sv. Mikuláše kněžské svěcení.

Jsmo ze stejné planety – v ČR našli druhý domov, protože tu je krásně

Výstava fotografa a pedagoga Jindřich Štreita v křížové chodbě na českobudějovickém Piaristickém náměstí, kterou připravila Diecézní charita České Budějovice, zahrnuje výběr dvaceti fotografií cizinců, kteří zde našli druhý domov.

Cyklus fotografií mapuje rodinné a pracovní prostředí tří desítek cizinců, kteří se usadili v České republice, a ukazuje, jak se zde cizincům žije. Štreitovy fotografie doplňují texty s příběhy, které zpracovala novinářka Martina Vašíčková. Z jednotlivých portrétů a příběhů se návštěvníci dozvědí, proč se rozhodli žít právě v naší zemi a co se jim zde líbí. Výstava v Českých Budějovicích mohla být realizována za finanční podpory Ministerstva vnitra ČR v rámci programu Integrace cizinců 2018.

„Názor cizinců na Českou republiku je konstantní. Řekl bych, že my Češi si toho málo vážíme. A právě proto jsme tuto výstavu také udělali. Pořád nejsme s něčím spokojeni a ten, kdo nemá možnost vyjždět do různých zemí v Evropě, Asii či Americe, si vůbec neuvědomuje, jak složitá situace v ostatních koutech světa mnohdy je“, připomněl Jindřich Štreit.

S podobnými životními příběhy a zkušenostmi se setkává také vedoucí Poradny pro cizince a migranty při Diecézní charitě České Budějovice Iveta Mikulenková, která se na výstavě velkou měrou podílela.

„Chtěli jsme přiblížit širší veřejnosti problematiku a osudy cizinců, kteří přišli do České republiky. Většinou jsou to lidé, kteří hledají v ČR lepší pracovní příležitosti, jdou sem za vzděláním, rodinou nebo si zde najdou životního partnera a usadí se tady. V poradně se nejčastěji setkávám s cizinci z Ukrajiny, kteří tvoří polovinu všech příchozích. Přichází také hodně Slováci, Rusové, Bělorusové, ostatní občané EU. Při práci jsem se také setkala s Brazilci či Nepálci. V České republice je také velmi početně zastoupena vietnamská komunita, její členové však sociální služby nevyhledávají. Pro

Foto: Red

nás jsou to někdy banality, ale založení bankovního účtu, přihlášení dítěte do mateřské školy, správné vyplnění formuláře na úřadě či změna zaměstnání – to všechno jsou s počáteční jazykovou bariérou překážky, které cizincům pomáháme překonat. Uvědomujeme si, jak je čeština důležitá a nutná, a proto pod poradnou nabízíme bezplatné kurzy českého jazyka“, uvedla Iveta Mikulenková.

Výstavu můžete od října shlédnout na rektorátu Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích, kde přivítá nový akademický rok.

Martina Baráková

MARKÉTA GRILLOVÁ: Ve škole slyší žáci o křesťanství poprvé

Patří jí třetí místo v letošním ročníku ankety Duhové srdce, o nejoblíbenějšího učitele náboženství. Práci s dětmi se vedle svého zaměstnání Markéta Grillová ze Lhenic věnuje dvě desítky let. Jako učitelka ve škole učí žáky o křesťanství, jako katechetka ve farnosti doprovází děti ve víře...

Jak dlouho se věnujete práci s dětmi? Jak jste se dostala k výuce náboženství a máte také odbornou průpravu?

Zhruba před dvaceti lety Katechetické středisko v Českých Budějovicích hledalo někoho, kdo by pomohl s výukou náboženství ve Lhenicích, protože místní kněz P. Jan Tampír ze zdravotních důvodů již učit nemohl. Studovala jsem v té době druhým rokem na Teologické fakultě JU obor Učitel náboženství a etiky, tak se mi tato nabídka hodila v rámci praxe. Od té doby ve Lhenicích náboženství na místní základní škole vyučuji, a je to moje velká srdcová záležitost, samozřejmě také proto, že tam bydlím a působím i v rámci farnosti.

Po studiích jsem pracovala dva roky na Děkanství sv. Mikuláše v Českých Budějovicích. Tam jsem dostala tu nejlepší odbornou průpravu od Mons. Adolfa Pintíře, který byl v té době děkanem, později generálním vikářem českobudějovické diecéze. Měla jsem opravdu štěstí, protože díky němu jsem se naučila spoustu věcí. Například to, že když si myslíme, že něco nejde, tak se často stačí na věc podívat z jiného úhlu. Prostě neexistuje, že něco nejde.

Co znamená slovo katecheta, čemu se věnuje a jaký je rozdíl mezi katechetou a učitelem náboženství?

Katecheta je člověk, který doprovází druhého, a to nejenom v dětském věku, týká se to všech věkových kategorií, na cestě víry a pomáhá mu víru prohlubovat, oživovat a hledat odpovědi na otázky vyplývající z křesťanského života. Při katechezi dětí to znamená připravovat je na svátosti, prožívat s nimi mši svatou, brát vážně otázky, kterým se ostatní smějí atd.

Jako učitel náboženství musíte brát v úvahu, že náboženství ve škole není určeno pouze věřícím dětem, ale všem dětem, kteří o tento předmět projeví zájem. Chodí tam často děti, které o křesťanství slyší poprvé a postupně se seznamují s obsahem křesťanské víry. Otevírat jim nové obzory mě hodně baví. Jako učitel náboženství proto působím ve škole, jako katecheta v rámci farnosti, ale samozřejmě, že se často obě tyto služby vzájemně prolínají a doplňují.

Suplujete v tomto ohledu práci faráře nebo ji doplňujete?

Není to tak, že bych suplovala práci faráře. To on nese

zodpovědnost za svoji farnost a já se snažím pouze pomáhat, kde je potřeba. Musím říci, že jsem nikdy neměla žádný větší problém. Mám štěstí na skvělé kněze, ať už to byl již zmiňovaný Mons. Adolf Pintíř nebo kněží, kteří působili ve Lhenicích P. Jan Tampír, P. Piotr Pytel, P. Josef Dominik Doubrava a v současnosti působící P. Pavel Liška.

O víře není snadné hovořit, jak o ní s dětmi mluvíte? Jaké používáte metody?

O víře opravdu není snadné hovořit, je plná tajemství. Ježíš mluvil o víře v podobenstvích, snažil se ukazovat lidem jak žít na příkladu svého vlastního života. Existuje snad něco dokonalejšího? Pracuji proto s biblickými texty, s obrazy, hrajeme hry, soutěžíme ve vědomostních kvízích apod. Připravuji pro děti a jejich rodiče výlety, abychom se navzájem lépe poznali. A hlavně se hodně smějeme, to je asi ta nejlepší metoda.

Pro školní výuku tvořím programy, tak, aby žáci blíže poznali křesťanství v souvislosti s nějakou známou osobností, důležitou událostí našich dějin, kulturou a uměním. Některé z nich jsou určené pouze pro žáky, kteří navštěvují hodiny náboženství, jiné programy pod názvem „Vstupy do škol“ nabízím žákům a pedagogům pro zpestření výuky i jiných předmětů např. dějepisu, českého jazyka, občanské výchovy.

Co si od dětí odnášíte pro sebe a jak dobýváte „baterky“?

Od dětí se učím, že by se člověk neměl brát tak vážně. Někdy to s nimi sice není jednoduché, dokáží Vám během chvíle rozhodit dlouho připravovanou hodinu, ale ve výsledku je ta jejich spontánnost právě to, co mě nabíjí. Je sice pravda, že jsem na konci školního roku už dost unavená (asi jako každý učitel), ale většinou mi na relaxaci prázdniny stačí.

Co se za dobu Vaší praxe při výuce náboženství změnilo?

Změnilo se toho hodně. Změnily se děti a jejich rodiče, nastoupila úplně odlišná generace, změnily se technické možnosti. A na to je třeba reagovat, nemůžeme vyučovat náboženství, aniž bychom na všechno toto nebrali ohledy a ustrnuli někde v minulosti.

Jaké jsou podle Vás v rámci naší diecéze podmínky pro práci katechetů a co ji znesnadňuje?

Podmínky pro práci katechetů a především učitelů náboženství na školách nejsou úplně jednoduché. Ostatní lidé nás občas vnímají tak trochu jako „exoty“, a to nejen ve školách, ale často i v rámci církve. Ve školách velmi záleží na přístupu ředitele, zda Vás bere pouze jako nutné zlo nebo naopak jako obohacení nabídky pro žáky školy. Já osobně mám velmi dobré vztahy s ředitelkou naší školy, ale vím, že někteří kolegové a kolegyně takové štěstí nemají.

Co si myslíte o dalším vzdělávání a provázení dospívajících a dospělých ve víře?

Tady bych použila citát J. A. Komenského: „Celý život je škola.“ Celý život bychom se měli vzdělávat. Mnoho dospělých křesťanů si vystačí s vědomostmi, které kdysi dávno pochytili na hodinách náboženství jako děti. Tím se samozřejmě velmi ochuzují o hlubší pohled na některé věci týkající se víry. Proto mám radost, že v naší farnosti fungují biblické hodiny pro dospělé a že je o ně stále zájem. Nemyslím si, že by se na dospělé zapomínalo, ale záleží samozřejmě na možnostech konkrétní farnosti. Dále v českobudějovické diecézi pracují pastorační centra, která pro dospělé nabízí možnost dalšího vzdělávání. Prostor pro zlepšení by se ale určitě ještě našel.

Je velmi důležité nabídnout možnosti katecheze a dalšího vzdělávání dospívajícím dětem, které vychází ze základních škol a studují na středních a vysokých školách. Mnoho aktivit nabízí Diecézní centrum pro mládež, ale i tak je dobré scházet se s dospívajícími dál v rámci farnosti a udržovat dobré osobní vztahy. Taková katecheze a vzdělávání založené na osobních vztazích přetrvává prakticky celý život.

Kromě práce katechety máte další zaměstnání, hovoříte o víře a křesťanském způsobu života také s kolegy na pracovišti?

Křesťanství a víra jsou součástí mého života, takže je přirozené, pokud něco z toho vnáším i na své druhé pracoviště. Kolegové i klienti, kteří mě znají blíže, o mně ví, že jsem věřící člověk a já se s tím rozhodně netajím. Především by to ale mělo být poznat na mém chování, jednání a práci.

V květnu jste se umístila na třetím místě v anketě Duhové srdce

„Jednou jsme byli s „nábíkem“ stanovat. Trasa vedla ze Lhenic do Příslopa a čekalo nás asi 7 km chůze. Cestou jsme hráli naučnou hru, plnili různé úkoly. Po splnění každého úkolu jsme dostali písmena, ze kterých jsme postupně skládali řešení – a to nás bavilo! Stanovali jsme na jedné zahradě, a když bylo hotovo, skočili jsme do bazénu, i když jeden z nás zapomněl na ruce hodinky. Zjistil to až po chvíli, začal panikařit, ale hodinky fungovaly. Večer byly špekáčky a neměly chybu. Markétino dokonalé kuchařské umění narušil pouze fakt, že jeden špekáček spadl do ohně. Markéta ho lovila v ohništi tak dlouho, dokud ho nezachránila. Ona totiž nikdy nic nevzdává. Druhý den jsme se vydali na cestu zpět a náš zapomnětlivý kamarád se začal shánět po svých hodinkách. Protože je nenašel, myslel si, že si je zapomněl na zahradě, ale Markéta zachovala chladnou hlavu, oba prohledali jeho batoh a hodinky v něm objevili.“

Janča, Markétka, Marfas, Vojta a Fanda a ostatní děti z náboženství

o nejoblíbenějšího učitele nebo učitelku náboženství. Co pro Vás toto ocenění znamená?

Práce katechety nebo učitele náboženství je často skrytá, není nikde moc vidět. Jednou za čas ale každý člověk potřebuje vědět, že se o jeho práci ví a že ji pro své okolí nedělá zbytečně. To je smyslem i celé ankety Duhové srdce. Potěšilo mě, když si farnost spolu s knězem dala tu práci a do ankety mě nominovali. Potěšilo mě, když mi tolik lidí věřících i nevěřících lidí poslalo svůj hlas. Cítím z toho velkou podporu a to opravdu potěší.

Děkuji za rozhovor.

Red.

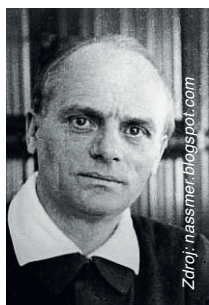
Foto: z archivu M. Grillové

Třetí pražská defenestrace 1618, soudobá mědirytina; Autor Johann Philipp Abelinus, zdroj: commons.wikimedia.org

STAVOVSKÝ STÁT a Československá republika

Po prázdninách vstupujeme do poslední třetiny letošního roku, do období 100. výročí založení společného státu Čechů a Slováků, Československé republiky. Bohužel je třeba si otevřeně přiznat, že ve stínu připomínek důležitých událostí a známých osobností tzv. 1. republiky, mizí poněkud ze zorného úhlu médií působení myšlenek katolicismu na společenský a hospodářský život tohoto státního útvaru, za jehož dědice se dnes považujeme.

Othmar Spann

V minulém čísle našeho časopisu jsme vzpomněli osobnosti Msgre. Bohumila Staška, vlasteneckého kněze, prvorepublikového politika. Bude asi dobré připomenout touto cestou některé názory, které byly do určité míry v opozici tehdejšímu oficiálnímu politickému směřování československého státu, ale které přitom důsledně vycházely a hájily místo katolického náboženství ve společnosti. Základem těchto myšlenek a snah prvorepublikových katolických kruhů byla bezpochyby encyklika Quas primas z roku 1925, kterou se velký přítel českého národa papež Pius XI. snažil obnovit místo katolického náboženství ve světě. Není to tak dlouho, co jsme si připomínali, Piem XI. zavedený, svátek Krista Krále. Církve se jím vyslovila pro vládu Spasitele nad

národy světa a vyzvala, aby se otevřeně přihlásily k Nejvyššímu Srdci Ježíšovu jako záruce života rodin a celé lidské společnosti. Papež si pravděpodobně představoval, že takto „zdola“, demokratickou cestou, bude zabezpečeno šíření víry v životě lidského společenství pod záštitou Kristova sociálního království. Lze konstatovat, že tato snaha Pia XI. kulminovala posléze o několik let později ve vydání další významné sociální encykliky Quadragesimo anno (1931).

Je třeba otevřeně přiznat, že cílem těchto snah bylo postavit ve světě ideově křesťanskou hráz proti stále se opakujícím sociálním a hospodářským krizím. Stejně tak jako proti rozšiřujícím se a církvi nepřátelským sociálněpolitickým názorům, liberalismu a komunismu. Encyklika Quadragesimo anno byla vydána k 40. výročí encykliky Rerum novarum (1891). Právě v této encyklice byly poprvé zcela otevřeně podrobeny kritice liberální ekonomické teorie zrozené

v 19. století, stejně tak jako materialistické Marxovo učení. Zmíněná encyklika jako první varovala před nekontrolovatelnou vládou bank, jejichž cílem je, řečeno Staškovými slovy „vydělávati peníze bez zřetele k celkovým hospodářským zájmům“. Předválečná Československá republika byla bezpochyby centralistickým státem s parlamentní demokracií, i když s přebujelým systémem politických stran. Proti státnímu centralismu bylo možné postavit účinně jedinou ideu, a to křesťanský solidarismus vyznačující se co možná největší decentralizací státu. Decentralizaci státu lze potom zabezpečit za pomoci přirozených sdružení, pod kterými rozumíme hlavně rodiny, obce a hospodářské korporace. Celý tento model prosazovaný za 1. republiky právě Staškem a jeho okolím měl pak kulminovat v zavedení stavovského uspořádání státu, kde hospodářský parlament, shromáždění zástupců profesních stavů, měl doplňovat parlament politický, totiž shromáždění zástupců politických stran. Ideovým základem takového státního – stavovského uspořádání – bylo sociální učení církve.

Zdá se, že se Bohumil Stašek při prosazování myšlenek křesťanského solidarismu a stavovského uspořádání, inspiroval pracemi vídeňského národohospodáře profesora Othmara Spanna (1878–1950). Ten ve svém díle, vyznačujícím se radikálními a antisocialistickými názory, odmítá jak liberalismus, tak marxismus a východisko vidí právě v realizaci teorie stavovského státu. Spannovo dílo mělo pochopitelně své kritiky, kteří oprávněně poukazovali, že stavovský stát se dá lehce zneužít, neboť jeho teorie je vlastně návodem, jak rychle a dokonale zavést vůdcovský systém. Názory profesora Othmara Spanna reflektoval ve svých zmíněných encyklikách ovšem i papež Pius XI., který však proti lidskému vůdcovskému principu jednoznačně staví všeobíhající vládu Ježíše Krista Krále. Spannovy teorie ovlivnily mimochodem před 2. světovou válkou Mussoliniho, Dolfusse nebo portugalského Salazara. Začátkem 30. let s nimi koketoval dokonce i Adolf Hitler. Teorie stavovského státu se ovšem, podobně jako současného sociálního státu, naprosto neslučuje s jakoukoli formou totalitní vlády. Proto totalitní státy nejsou a nemohou být nikdy státy stavovskými nebo sociálními.

Stavovské uspořádání se pokusila realizovat po Mnichovu 2. republika. Neměla dlouhého trvání a její vláda pod vedením Rudolfa Berana nestihla tento systém do praktického státního a hospodářského života zavést. Konečnou tečku všem nadějím učinil pak příchod zastupujícího říšského protektora Reinharda Heydricha. Ve svém projevu proneseném v Rudolfově galerii Pražského hradu, nazývané tehdy Německým sálem, k velitelům SD, gestapa, funkcionářům NSDAP a vyšším úředníkům okupačních úřadů Čech a Moravy řekl doslova: „Jsem nejostřejším odpůrcem Spannových teorií, celého stavovského členění...“. Podle Heydricha totiž mělo za cíl odpolitizovat člověka „a poskytnout volné působiště jeho duševní činnosti, všemu tomu, co se dotýká jeho mysli, na půdě církve“. A to samozřejmě nemohla totalitní nacistická moc dopustit.

Jan Kotous

Katedrála se loučila s emeritním regenschorim

Poslední poctu prokázali 30. července představitelé diecéze a věřící zesnulému panu Karlu Fráňovi, emeritnímu regenschori českobudějovické katedrály sv. Mikuláše. Requiem za zesnulého celebroval tamtéž diecézní biskup Mons. Vlastimil Kročil.

Během eucharistické zádušní mše otec biskup několikrát vzpomenu nejen zásluhy Karla Fráni na rozvoji chrámového sboru a katedrální liturgie. „Pamatujeme na něj s velikou vděčností za mnohé. Sám uchovávám mnoho osobních vzpomínek a vyjadřuji poděkování za všechnu jeho práci a oběti, které po několik desetiletí věnoval zdejší katedrále sv. Mikuláše a především tomu, aby zde – díky zpěvu a hudbě – posvátná liturgie odpovídala sobě vlastní kráse a vznešenosti.“ Neopomenul jeho působení, coby dirigenta a sbormistra jak v Jihočeském divadle, tak i v Národním divadle v Praze a jeho osobnost. „Pan Fráňa zůstal vždy – i přes všechny své mimořádné schopnosti a společenské postavení – ryzím člověkem, nesmírně skromným a pokorným. Se stejnou pokorou nakonec přinášel jako oběť i poslední období svého života, kdy zůstal upoután na lůžku,“ zdůraznil otec biskup.

Liturgii hudebně doprovázelo Českobudějovické Reguiem, skladba Karla Fráni v podání katedrálního orchestru a sboru zpěváků, kteří s ním byli spjati nebo spolupracovali, pod vedením Karla Ochozky. „Oslovila mne a zaujala přítomnost mnoha hudebně orientovaných lidí v katedrále, což se projevovalo při zpívaných odpovědích. Nejvíce se mi líbilo, jak mohutně zněl zpěv modlitby Otče náš,“ řekl Karel Ochozka, který v loňském roce převzal po Karlu Fráňovi vedení katedrálního kúru. „Vybavovalo se mi nejedno setkání, kdy jsme hovořili o skladbě, která právě i dnes zazněla – Requiem Karla Fráni. Nazývali jsme ji pracovně ‚jeho´ requiem. Karel Fráňa toto dílo osobně považoval za nejzdařilejší a říkával, že pokud by se někdy mělo něco označit za jeho dílo, pak je to právě toto requiem, které je spojeno s obdobím po úmrtí biskupa Hloucha,“ dodal regenschori Karel Ochozka.

Red.

Čtyři osobnosti oceněny za přínos diecézi

U příležitosti oslav svátku sv. Auraciána udělil 2. srpna diecézní biskup Vlastimil Kročil stejnojmenné stříbrné medaile. Eva Vachová, Gertruda Dražanová, Emma Marxová a Ing. Karel Bajer je získali za zásluhy při šíření křesťanských hodnot a účinné přispění k rozvoji diecéze a jejího života.

Udělení diecézního ocenění oznámil biskup Vlastimil Kročil v rámci slavnostní liturgie nešpor Katedrální kapituly. Při ní byl v presbytáři katedrály sv. Mikuláše vystaven relikviář s ostatky českobudějovického patrona a křesťanského mučedníka. Paní Gertruda Dražanová a pan Ing. Karel Bajer se z osobní účasti omluvili ze zdravotních důvodů.

Oceněné osobnosti:

Ing. Karel Bajer (1943), původem českobudějovický rodák, který se jako malý chlapec s rodiči přestěhoval do Jindřichova Hradce, kde prožil celý život. Jako mnoho jiných v době totality zakusil nejrůznější ústrky, avšak pevný ve víře dokázal vytrvat a propracovat se, takže po roce 1990 se stal vedoucím Okresního oddělení Státní rostlinolékařské správy. V té době – tedy po sametové revoluci – také stál u obnovení jindřichohradeckého chrámového sboru, který po několik následujících let rovněž vedl. Díky vřelému vztahu k liturgii, který získal již v dětství, byl v roce 1992 po absolvování příslušného tříletého kurzu pověřen službou lektora a akolyty, a tak i dojížděl do okolních farností či Domova důchodců, aby tam vedl bohoslužby slova. Přestože si jako mladý nemohl splnit svůj sen a studovat archivnictví, láska k historii, především té církevní, mu zůstala. Bádáním a studiem získal mnoho cenných poznatků, které průběžně publikuje ve farním zpravodaji, na jehož obsahu a náplni se již třiadvacet let podílí.

Eva Vachová (1938) je provázena láskou k hudbě a zpěvu již od dětských let, které prožila v Čáslavi. Po vystudování Vysoké školy pedagogické v Praze nastoupila jako učitelka v Letohradu, kde založila divadelní soubor a spolupracovala s několika různými pěveckými sbory. Po přistěhování do Veselí nad Lužnicí v roce 1976, kde působila jako učitelka češtiny a hudební výchovy, opět převzala vedení žákovského pěveckého sboru. Po roce 1989 založila komorní pěvecký sbor „Gaudium“ a o deset let později – na popud tehdejšího duchovního správce Otce Vlastimila – stála u zrodu chrámového sboru, jehož činnost se neomezuje pouze na farnost Veselí, ale liturgické slavnosti doprovází i v jiných farnostech, ať již v Čechách nebo dokonce někdy i v zahraničí.

Emma Marxová (1937) pochází ze šumavské farnosti Zvonková, kde jako malé dítě také osobně poznala P. Unzeitiga, dnes již blahoslaveného, známého mučedníka nacismu z koncentračního tábora Dachau. Jakožto německá rodina byla po válce vystěhovávána do severozápadních Čech na Jáchymovsko. Vedena od mládí ke zbožnosti a k práci, ihned se zapojila do potřebných prací kolem kostela, naučila se česky a zpívala ve chrámovém sboru ve Vejpřtech. Na toto období vzpomíná nejraději. Pracovala nejprve jako šička v tamní textilce a když se v 50. letech celá rodina opět vrátila na Šumavu, krátce pracovala v nemocnici a poté v Jihočeských papírnách ve Větrní. I zde se zapojila aktivně do života farnosti a od roku 1987 se pečlivě stará o farní kostel. V roce 1995 stála u zrodu Česko-německého spolku při kostele sv. Jana Nepomuckého ve Větrní, s jehož pomocí se podařilo realizovat generální opravu celého kostela. Krom toho se již dlouhá léta stará i o další kostely v českokrumlovském vikariátu: Zatoň, Slavkov, Svěráz a Zvonková. Spolupracuje s krajanským sdružením „Glaube und Heimat“ a s Česko-německým spolkem sv. Jana Křtitele. Blahodárně tak působí, vždy v tichosti a skromnosti, při prohlubování a upevňování dobrých vztahů mezi Čechy a Němci.

Gertruda Dražanová (1928) se narodila ve smíšené rodině v Nové Bystřici. I když brzy osiřela a měla velmi těžké dětství, za životní štěstí vždy považovala víru v Boha a lásku k svému manželu Janovi, novobystřickému Čechovi. Pro svůj jednoznačný příklon k Čechům si v době okupace vytrpěla své ze strany místní organizace „Hitlerjugend“, která byla v tom místě silně antikatolická; ale ani po válce to nebylo snadnější. Ve městě, které zcela změnilo svou tvář, neboť leželo v těsné blízkosti tzv. „železné opony“, pracovala krátce nejprve jako listonoška a později jako prodavačka. Po celou dobu se aktivně podílela na životě farnosti a snažila se o udržení slábnoucí komunity věřících. Přes padesát let pečovala s láskou a zodpovědně o novobystřický kostel sv. Petra a Pavla, o jeho úklid i výzdobu, a rovněž sloužila při bohoslužbách jako varhanice.

Red.

Trochu jiná setkání

Během postní doby letošního roku jsme se začali scházet na Piaristickém náměstí v prostorách knihovny 1x za čtrnáct dní vždy ve čtvrtek od 13 do 15 hodin jako Senior klub.

Záměrem bylo vytvořit setkávání seniorů, kde si každý může neformálně promluvit s knězem a vzájemně se povzbudit. Na prvním setkání jsme se seznámili a řekli si své představy. Dohodli jsme se, že každý, kdo bude chtít, může si připravit příspěvek přibližně na deset minut. Snažili jsme se, aby na jednotlivých setkáních bylo co nejvíce aktivních příchozích. Schůzky jsme většinou zahajovali duchovním slovem a pak jsme se střídali se svými připraveným programem: společný zpěv s elektrickými varhanami, vyprávění o historii města České Budějovice, hlavně historie kostelů, osobní vzpomínky na zajímavé situace z našeho života, někdy cvičení v kruhu, různé stolní hry, hádanky, vtipy, apod. Program byl vždy pestrý a zajímavý. Občas do něj někdo aktivně vstupoval svými podněty. Atmosféra byla uvolněná a laskavá. Někteří zde navázali přátelské vztahy i mimo naše scházení. Měli jsme vždy připravenou kávu, vodu, čaj a někdy jsme si donesli ovoce z našich zahrádek nebo nějakou dobrotu na zub. Školní rok jsme zakončili krásnou komentovanou prohlídkou klášterního kostela. Podle ohlasů budeme v našem setkávání pokračovat i v příštím školním roce. **Začneme opět ve čtvrtek 6. září od 13 hodin, ale budeme se scházet v Salesiánském středisku ve Čtyřech Dvorech zase s P. Tomášem Rádlem (Čtyrák – E. Destinové 1, 370 05 České Budějovice).**

účastníci Senior klubu

Inzerce

SEPEKOVSKÉ POUTĚ 2018

První pout'

Sobota 8. září – 18:00 mše sv. – **P. Vojtěch Blažek**, novokněz,
po mši svaté novokněžské požehnání

Neděle 9. září – 8:00 mše sv. – P. Mikuláš Selvek, O. Praem.,

10:30 slavná mše svatá

Mons. Vlastimil Kročil,
biskup českobudějovický

15:00 – poutní požehnání a po něm tradiční mariánské zpěvy
sepekovského chrámového sboru

Druhá pout'

Sobota 15. září – 18:00 mše sv. – **P. Metoděj Ján Lajčák O. Praem.,**
novokněz kláštera v Nové Říši
po mši svaté novokněžské požehnání

Neděle 16. září – 8:00 mše sv. – P. Mikuláš Selvek, O. Praem.

10:30 slavná mše svatá

P. Michael Josef Pojezdný, O. Praem.
emeritní opat strahovský

15:00 – Te Deum a poutní požehnání – zpěv dobovým mariánských písní
sepekovských v podání Marie Farové a spol.

Během poutí bude příležitost ke svátosti smíření.

Všichni jste srdečně zváni!

MĚSTYS ŠTĚKEŇ poděkoval Bohu za 700 let osídlení

Kostel sv. Mikuláše se v sobotu 14. července stal místem oslav. Slavnostní mši svatou na poděkování za 700 let trvání městyse celebroidal českobudějovický biskup Mons. Vlastimil Kročil.

Liturgii orámovala varhanní barokní improvizace Jiřího Rösslera. V homilii otec biskup připomněl společné úsilí církve a místní samosprávy pro rozvoj městyse, když připomněl působení řádových sester Ústavu anglických panen. V roce 1922 zde koupily zámek a zřídily zde klášter, ve kterém sídlil mateřinec, noviciát a dívčí soukromá škola s internátem. Řeholní sestry zde působily i během komunismu, kdy byla budova kláštera využívána jako domov důchodců. Po pádu komunismu, dne 12. dubna roku 2007, byl obci vrácen status městyse.

„Založení nového osídlení nebylo v dřívějších dobách jen záležitostí ryze přirozenou, ale lidé cítili potřebu budovat vztah nejenom k sobě a k bližnímu, ale především i k Bohu. Základem společenského a náboženského života byl kostel, který dominoval celému okolí a svou vysokou věží byl neustálou tichou připomínkou toho, že budovat dobré vzájemné a přátelské vztahy v situaci lidské křehkosti je možné pouze s myšlenkou na Boha, který pozvedá naši mysl vzhůru a nám dává možnost nahlédnu,“ připomněl otec biskup.

Red.

Foto: Michal Klečka / Člověk a víra

Vystříhni a přelož, promění se v pohodlnou kartičku, která tě může provázet tento měsíc.

2) „Když budeme přijímat s dětskou prostotou Ježíšova slova a uskutečňovat je v jejich čistotě a záři, v jejich síle a radikálnosti, abychom byli učedníky, jaké Ježíš chce, tedy učedníky, kteří se vyrovnají mistrovi: druzí Ježíšové rozestí ve světě. Může pro nás být větší a krásnější dobrodružství?“¹

¹ Ch. Lubichová, *Come il Maestro*, v Città Nuova 36 (1992/4), s. 33.

wordteens.focolare.org

4

centro.rpu@focolare.org

3

2

1) Když otevřeme oči a náruč potřebám našich bratří.

Takoví můžeme být i my. Jak?

Toto řekla Chiara Lubichová v roce 1992: „V Ježíšovi byla vidět hluboká jednota mezi láskou k nebeskému Otci a láskou ke všem lidem, jeho bratřím. Byl v něm dokonaleý soulad mezi jeho slovy a jeho životem. A to všechny fascinovalo a přitahovalo.“¹

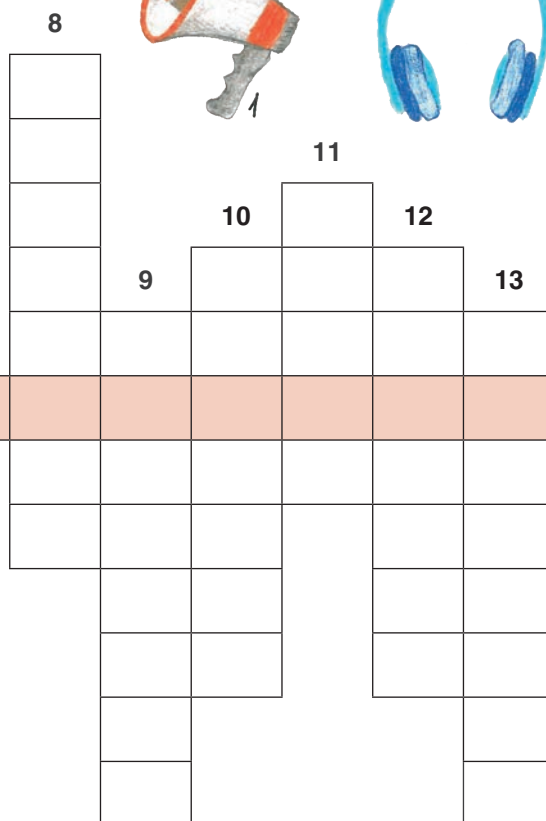
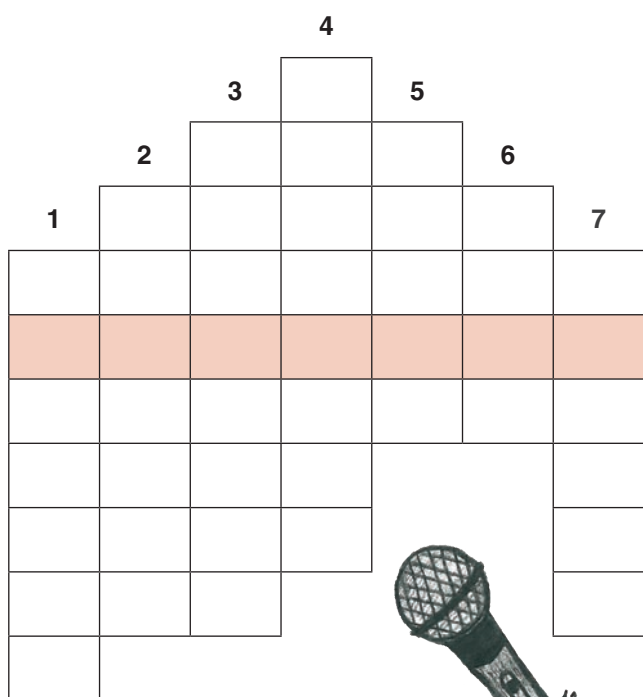
Boží slovo má totiž schopnost proměnit náš každodenní život v příběh osvobození od osobního a společenského zla, avšak předpokládá naše osobní a vědomé přitakání, jakoli může být nedokonalé, křehké a stále se vyvíjející.

„V tichosti buďte vnímaví pro slovo, které do vás bylo vloženo jako semeno a může zachránit vaši duši.“ (Jak 1,21)
Jakub, významná postava v Jeruzalémské církvi, vyzývá křesťany k souladu mezi vírou a skutky.

Pán Ježíš v dnešním příběhu říká, že každý, kdo slyší Boží slovo a chová se podle něj, bude šťastný. **Zkus doplnit jedno české přísloví** (viz tajenka):
..... STŘÍBRO, ZLATO.

Viš, co znamená?

Ježíšova slova nás vedou

„V tichosti buďte vnímaví
pro slovo, které do vás bylo
vlozeno jako semeno a může
zachránit vaši duši.“ (Jak 1,21)

Obrázky si vybarvi a přemýšlej, jak bys podle toho mohl/a „žít“ i ty?

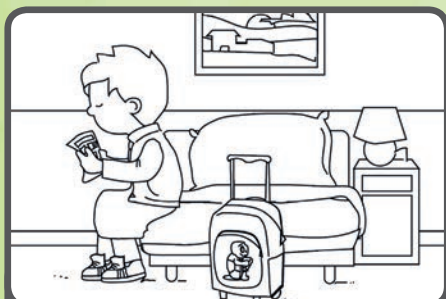
Ježíš právě vyléčil člověka, který byl němý a najednou mohl zase mluvit.
Všichni byli ohromeni!

Jedna žena ze zástupu mu řekla:
„Blaze tvé matce.“

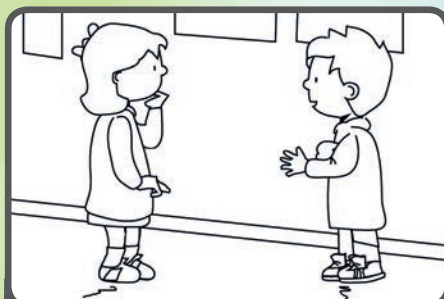
Ježíš jí odpověděl: „Blaze raději těm,
kteří slyší Boží slovo a řídí se jím.“
(viz Lukáš 11:27-28)

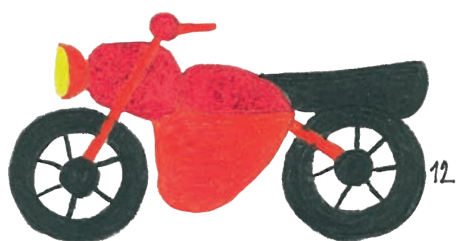
Terence z Belgie čte Slovo života před
tím, než jde do školy.

Když přijde do třídy, Marie Alix mu říká,
aby praštil Sarah (holčičku, která je
trochu postižená), protože se chovala
špatně.

Terence jí odpovídá:
„Ne, já chci mít rád všechny.“

12

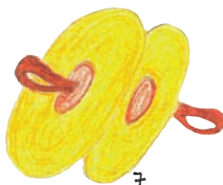
3

4

2

7

8

11

10

5

6

Vylušťete a pošlete tajenku na katechetky@dicb.cz do konce září 2018.

Ze správných odpovědí vylosujeme tři výherce, proto nezapomeňte připsat celou vaši adresu. Hodně zdaru!

JIŘÍ ŠIMÁNEK: Lidé spolu mají mluvit, potom si k sobě cestu najdou

Město Planá nad Lužnicí je příkladem letité úspěšné spolupráce místní církve a obce. Na její konkrétní plody jsme se zeptali Ing. Jiřího Šimánka, starosty města.

Pane starosto, jak hodnotíte vzájemné vztahy města a místní farnosti?

Spolupráce s plánskou farností trvá, myslím, že k oboustranné spokojenosti, již celou řadu let. Městu je umožněno využívat krásné prostory plánského kostela k pořádání pravidelných koncertů. Již tradicí se tak stal vánoční koncert školního sboru Zvoneček, novoroční, velikonoční nebo svatováclavský koncert městského smíšeného sboru Harmonie, na které si sbor zve další umělce jako své hosty. Opakovaně zde našli možnost předvést své umění účastníci mezinárodní pěvecké školy z obce Petrovice. Nezapomenutelným bylo představení hudebního ztvárnění Betlémského příběhu. Plánská farnost umožňuje využití kostela k uvedeným účelům vždy po vzájemné dohodě. Naproti tomu město přispělo na odvodnění základů plánského kostela nemalou finanční částkou.

Nedobry technický stav fary a farské zahrady a prakticky nulové využívání objektu, který je zapsán na seznam kulturních památek České republiky, přímo vybízelo k nějaké reakci.

Vzájemná spolupráce nabrala ještě větší intenzity po opuštění fary farářem p. Korandou. Město si po vzájemné dohodě nejdříve pronajalo dvě místnosti v přízemí a část farské zahrady. Po nezbytných opravách byla v těchto prostorách zřízena výstavní galerie, kde se každoročně uskuteční 5–6 výstav tuzemských, ale v řadě případů i zahraničních vystavovatelů. Po umělcích ze Slovenska, zde svá díla předvedli také umělci z Francie a Polska. Plánská galerie FARA se stala vyhledávaným místem pro řadu malířů a sochařů. Celá řada z nich se i díky dobré práci kurátora výstav Pavla Talicha do galerie FARA velice ráda vrací.

V následném kroku se město dohodlo s farností na pronájmu další místnosti v přízemí a zbývajících částí zahrady. Kdy jste přišli s projektem kulturního centra?

K zásadní dohodě došlo v roce 2013, kdy město přišlo s návrhem rekonstrukce celého objektu fary a vytvoření malého kulturního centra Planá nad Lužnicí. Projekt „Revitalizace fary“ byl odsouhlasen městem Planá nad Lužnicí, farností a českobudějovickým biskupstvím. Výsledkem bylo zpracování projektové dokumentace a úspěšné podání žá-

dosti o dotaci a následně realizace celého projektu. Pro celoroční využívání objektu fary bylo z blízké kotelny přivedeno dálkové vytápění. Objekt byl rovněž napojen na vodovodní a kanalizační řád. Součástí vzájemných dohod bylo podepsání nájemní smlouvy ve prospěch města do roku 2035. Fara byla zrekonstruována v částce převyšující 6 mil. korun, když 5 mil. bylo získáno z dotace a zbývajících část uhradilo město z vlastních zdrojů.

Co tedy nově „zrozená“ fara obyvatelům města nabízí?

Otevřeli jsme v dubnu 2015. V objektu fary je v přízemí umístěna již zmiňovaná umělecká galerie a informační turistické centrum. V prvním patře se nachází malé plánské muzeum a prostory pro pořádání tematických výstav. Zůstala zde i místnost pro místní farnost. V podkroví byl vybudován malý přednáškový sál, který slouží pro pravidelné schůzky malých rybářů a Mateřského centra. Pořádají se v něm různé přednášky a město zde rovněž představuje občanům své investiční akce. Na upravené farské zahradě se konají malé kulturní akce. V letním období letošního roku byla dokončena oprava farské zdi, čímž byla završena snaha města o celkovou úpravu a vzhled této krásné kulturní památky, která se nachází v samém centru města. Během podzimu bude z blízké studně přivedena voda, tolik potřebná v parných dnech, pro pravidelnou údržbu trávníku na farské zahradě. V plánu je ještě vybudování dřevěného altánu, který by mohl sloužit k příjemnému posezení návštěvníků fary nebo jako místo pro vystoupení celé řady malých uměleckých těles.

Do veškerých znění se tedy zapojují i farníci?

Všechny úpravy fary a jeho nejbližšího okolí jsou vždy projednány nejdříve s místními farníky, s děkanstvím v Táboře a následně s českobudějovickým biskupstvím. Lidé mají spolu mluvit, potom si k sobě najdou cestu. A myslím, že vedení Planá nad Lužnicí si s farností k sobě cestu našlo.

Pane starosto, děkuji za rozhovor.

Red.

Práce na varhanách pokračují

V restaurátorských dílnách Ing. Martina Poláčka stále intenzivně probíhají práce na opravě a elektrifikaci velkých varhan kostela sv. Jana Nepomuckého v Českých Budějovicích.

Po detailním rozebrání nástroje bylo zjištěno, že původní konstrukce vzdušnice je jiná, než dochované prameny a projekt předpokládaly a než bylo u výrobce, firmy Schifiner, která varhany v roce 1916 dokončila, obvyklé. Tím vznikly kolektivu restaurátorů značné komplikace, protože bylo nutné vymyslet novou, netradiční koncepci řešení, nové výrobní technologie a toto unikátní řešení skloubit s původním nástrojem tak, aby byly zachovány a nezměněny veškeré původní díly, jako vzdušnice, píšťaly, vzduchové hospodářství, hrací stůl, atd. Pouze nefunkční čistě pneumatické ovládání bude nahrazeno elektropneumatickým, což si vyžádá výrobu a osazení více než 1000 elektromagnetů. Taktéž se vyrábějí a montují kuželkové ventily, kterých bude v nástroji bezmála 3000.

Píšťaly jsou v tomto obrovském unikátním nástroji rozmístěny na 12 vzdušnicích, přičemž nejmenší píšťaly mají velikost pouze několik milimetrů, největší pak cca 5 metrů a u takových musí vzduch do nich vpouštět dva elektromagnety.

Pro tuto upravenou koncepci je potřeba také vyrobit doslova tisíce souvisejících součástí a vyrábějí se i další vložné aparáty a relé. Zpětná montáž začne probíhat v letošním roce, práce probíhají postupně a velmi pečlivě, aby varhany mohly bez problémů sloužit další staletí.

Petr Novotný

Za opravu tohoto velkolepého nástroje, která probíhá od roku 2014, byly již uhrazeny 4 miliony korun, stále však chybí téměř 500 tisíc korun. Prosíme o případné dary, pro podnikatele je samozřejmostí potvrzení pro daňové účely. Číslo transparentního účtu, určeného pro financování opravy, je: **373 215 33 99 / 0800.**

DCR připravuje a zve....

Kurzy přípravy na manželství v r. 2018

DCR pořádá setkání kurzů přípravy manželství (civilní i církevní) s 6 setkáními, v kterých se zaměřuje na následující témata: biblické pojetí manželství, komunikace, konflikty a jejich řešení, sexualita a rodičovství, duchovní rozměr manželství, manželský slib). Koná se **v kanceláři DCR v Kanovnícké ul. 12 v Českých Budějovicích**. Pokud máte zájem, kontaktujte prosím t. č. 731 402 981.

V Českých Budějovicích vznikla **skupina rodičů po ztrátě dítěte „Nejste sami“**. Její setkání se koná ve spolupráci s Modrou pomněnkou, z. s. vždy **poslední středu v měsíci v 17:30**. Nabídněte prosím těm, kterých se akce týká, na našich webových stránkách najdete pozvánku k tisku. **Setkáme se opět po prázdninách v září 26. 9. v 17:30 v přízemním sále Děkanství u sv. Mikuláše.**

DCR s P. Josefem Prokešem a P. Tomášem van Zatrelem zve na **Setkání lektorů příprav na manželství** všechny, kteří připravují snoubence na svatbu, ať laiky nebo kněze. Setkáme se **v pondělí 22. 10. v 18h v sále na faře ve Vodňanech**. Setkáním provází P. Josef. Jedná se o vzájemné obohacení v dosavadní různorodé praxi v naší diecézi a diskuzi. Na setkání se není nutné hlásit, důležité je udělat si čas a přijet.

DCR ve spolupráci s Dlouhou cestou a Jihočeským divadlem zve na představení **Budu kolem všude tebe**, které se koná **31. 10. 2018 v 19 h v Malém divadle v Hradební ul. v Českých Budějovicích**. Představení vzniklo pod vedením scénaristky a režisérky Ivety Duškové na podnět maminek, které měly touhu zahrát divadlo o smutku, bolesti, znovu nabyté naději a o složité cestě, kterou musely ujit.

Další informace o našich aktivitách, plánech a jiné články najdete na www.dcr.bcb.cz

Z diáře biskupa Vlastimila Kročila

- 8. 9.** 10:00 Jablonné pod Ještědem: Pouť kmotrů a kmotřenců
- 9. 9.** 10:30 Sepekov: Poutní mše svatá
- 28. 9.** 10:00 Stará Boleslav: Slavnost sv. Václava –
– národní pouť
- 30. 9.** 10:00 Sedlec: Slavnostní mše svatá –
– 150. let posvěcení kostela, svěcení zvonu

Z diáře biskupa Pavla Posáda

- 7. 9.** 17:00 Nepomuk, kostel sv. Jakuba st. –
– udělování služeb
- 8. 9.** 9:00 Č. B., kostel M. P. Růžencové –
– mše svatá – 130 let působení Petrinů
- 15. 9.** 17:00 Vatětice, kaple P. M. Bolestné –
– svěcení zvonů a oltáře
- 16. 9.** 11:00 Čestice, kostel Povýšení sv. Kříže –
– poutní mše svatá
- 18. 9.** 9:00 Veselí nad L., Povýšení sv. Kříže –
– Rekolekce pro Městskou charitu – mše svatá
- 28. 9.** 10:00 Stará Boleslav –
– Národní Svatováclavská pouť
- 30. 9.** 10:00 Štěpánovice u Klatov,
kostel Nanebevzetí P. M. – poutní mše sv.

Jihočeské kostelíky XI

Rád bych na úvod této statě krátce uvedl, že naše toulky po sakrálních památkách českobudějovické diecéze neustaly, naopak intenzivně pokračují. Leč stále častěji se sami přesvědčujeme, že není nějak dost času na jejich zpracování. V tom smyslu, že množství nabytých dojmů a nových poznatků i pořízení fotodokumentace není dostatečně rychle připraveno k vydání.

Tak tedy upřímná omluva a vydáváme se za poznáním lukrativním, do oblasti, která byla po delší dobu v naší spolehlivě bráněné vlasti nepřístupná. Klidně bychom tuto stať mohli nazvat „Lipenské kostelíky“, neboť právě v tomto rozsáhlém regionu se budeme pohybovat. Ale i ta současná „svobodná“ možnost volného putování má svá úskalí, protože poznání je natolik obsáhlé, že jej bude nutné rozdělit na několik etap. Ale nezdržujeme, vyjíždíme. Docela všední, obyčejný den, od časného rána silnice přeplněné, míjíme Velešín, Kaplici a zastavujeme nedaleko státní hranice s Rakouskem. V obci, kterou se dnes ke státní hranici již běžně neprojíždí.

Dolní Dvořiště

Původní osada vznikla při obchodní stezce od Kaplice do Rakouska. Název je poprvé zmiňován roku 1279 při potvrzení o příslušnosti kostela k vyšebrodskému klášteřu. V pozdější době nesla i jiné názvy. Od 14. st. přináležela k panství pořešinskému, ke konci pak jako součást panství rožmberského. V době husitské se místní rychtář údajně připojil k bojovým houfům připravujícím se k zaútočení na vyšebrodský klášter.

Sv. Jiljí

V pol. 15. st. na podnět Petra z Rožmberka vzniká nový kostel se zasvěcením sv. Jiljí. Roku 1555 Vilém z Rožmberka vrátil várečné právo, roku 1596 Petr Vok potvrzuje daná práva. Po bitvě na Bílé Hoře rožmberské panství získal generál císařského vojska hrabě K. B. Buquoy, které držel až do zániku feudálního zřízení roku 1848.

Oživení lokality nastává až v první polovině 19. st. v souvislosti s výstavbou tratě Budějovice–Linec. Po vzniku republiky roku 1918 se občané důrazně postavili za odtržení pohraničí a připojení se k Rakousku. Klid nastolilo až české vojsko, zůstala zde posádka 60 mužů. V roce 1938 bylo pohraničí odstoupeno Velkoněmecké říši, zde je aktivně činná Sudetoněmecká strana, Češi obec opouštějí.

Dne 7. května 1945 přicházejí jednotky americké armády, v letech 1946–7 nastává odsun obyvatel německé národnosti. V dalším období dochází k postupnému osidlování. Počátkem 50 let je zřízena Pohraniční stráž, jsou vybudovány železní zátarasy, vzniká Železná opona, která padá až v roce 1990.

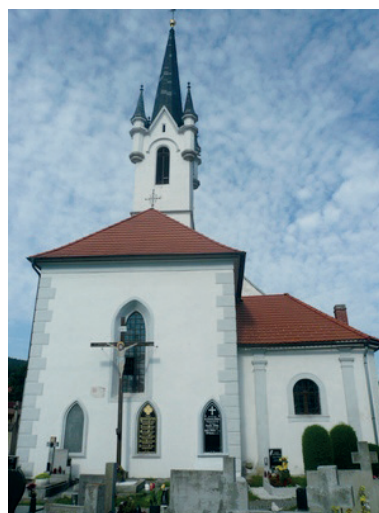
Dnes má obec cca 1250 obyvatel a do její správy patří další 7 okolních obcí. Mezi významné objekty se řadí farní kostel sv. Jiljí, první zmínka rokem 1297. Nový kostel pak založen roku 1400 Petrem z Rožmberka, dokončen r. 1488, konsekrován r. 1507. Plebanie zaznamenána rokem 1367, matriky vedeny od r. 1633, od r. 1941 cisterciánská fara obsazovaná z Vyššího Brodu. V letech 1940–45 spravován z Lince.

Na čistě a esteticky upraveném prostranství před kostelem kašna s čistou vodou a letopočetem 1841, nad ní květinami ozdobená socha sv. Jana Nepomuckého.

Pro klid vlastního svědomí doplníme nedalekou obec **Horní Dvořiště** s dominantou kostela sv. Michala Archanděla; **Svatý Kámen** s poutní kaplí Panny Marie Sněžné; **Rychnov nad Malší** s kostelem sv. Ondřeje; **Cetviny** s kostelem Narození Panny Marie. Všechna tato místa jsou pevnou součástí zdejší lokality, ale je potřebné jim věnovat samostatnou stať.

Vyšší Brod

Obec daroval Vok z Rožmberka roku 1259 vyšebrodskému klášteřu, v témže roce založenému. Historie jak obce, tak kláštera je velice známá, proto ji z této statě vyjímáme. Je čas na ranní kofeinové povzbuzení, a proto zastavujeme poblíž děkanského kostela

Sv. Bartoloměj

sv. Bartoloměje, apoštola. Od roku 1539 farnost v péči vyšebrodských cisterciáků, matriky vedeny od r. 1587. Kostel původně raně gotický, upravený v 16. st. a přestavěn v 17. st.

Vyšebrodský vikariát (1857–1952) byl v letech 1940–45 veden jako děkanát. Vzhledem k překotným historickým událostem byly i majetkové a správní vztahy této lokality trochu složitější.

Kostel **sv. Josefa** původně gotický, založený r. 1347, rozšířen r. 1676, zrušen r. 1785 a následně opět obnoven. V současných podkladech veden jako kaple.

Poutní kaple **Panny Marie (Maria Rast)** postavena roku 1890 v pseudorománském slohu. Nachází se na nedalekém Mariánském vrchu (846 m). Vedená jako lokalita Loučovice-Mnichovice. Klášterní kostel nese zasvěcení **Nanebevzetí Panny Marie**.

Nelze zapomenout ani na další stavby – **kapli sv. Anny a kapli sv. Josefa** (při silnici směr Lipno).

Zmínka o kašně s čistou vodou při odjezdu z D. Dvořiště nebyla náhodná. Všechny obce se zdejším „původním“ německým obyvatelstvem vyrostly ve svažitém terénu a v jejich centru se nachází kamenné kašny nebo celé kaskády. Kéž i nám se na cestách životem dostává jen vody čisté...

A s čistým štítem necht' nás provází andělíček, neb před námi právě zastavila jihočeská silniční dopravní lítačka vybavená nejmodernější měřicí technikou.

Loučovice

Při putování proti proudu Vltavy nezapomínáme na prohlídku přírodního úkazu **Čertova stěna** – s modlitbou a přáním, aby nás při dalším putování žádný satanáš neprovázel. Právě zde se nachází jedna z nejoblíbenějších vodáckých tras, Čertovy proudy. Oblast prohlášena r. 1992 za národní přírodní rezervaci, v roce 2005 rozšířena.

Obec nacházející se v oblasti Lučské hornatiny (690 m. n. m.) asi 3 km pod Lipenskou přehradou, nemá nikterak bohatou historii, do roku 1951 nesla název Bolechy. Vzrůst nastal až v 80. letech 19. století, v roce 1911 sem byla zavedena železniční trať. Do té doby se dřevo plavilo jen po řece. Po 2. sv. válce odsun německých obyvatel, následné osídlování Rumuny, Slováci, volyňskými Čechy. V roce 1959 byla uzavřena, vzniká Železná opona, obec Kapličky zcela zanikla, v obci Mnichovice zůstal žít jen jeden soukromý zemědělec. Z doby socialismu jsou známé především JIP, závod Loučovický mlýn.

Dnes má obec kolem 1750 obyvatel, nadále poznamenaná drsnějším podnebím s průměrnou roční teplotou 6 st. C a dlouhodobou sněhovou pokrývkou. Stejně jako předchozí

Sv. Oldřich

„vojenskou karanténou“. Postupně zde vznikají ubytovací a pohostinská zařízení včetně nočních podniků.

I přes negativa minulosti zde nacházíme nejen snahu po kulturním a společenském životě, ale i památkové objekty. Kostel **sv. Oldřicha**, původně gotický z r. 1361, založený Oldřichem z Rožmberka. Nově vystavěn na konci 15. st., v 16. st.

Sv. Prokop

vyhořel, opraven v letech 1640–44. Veden pod Vyším Brodem jako expositura.

Filiální kostel **sv. Prokopa, opata**, na druhém břehu byl založen současně roku 1361, přestavěn v 16. století.

Jako expositura od r. 1942. V současné době v rekonstrukci, bez jakéhokoli označení.

Při hlavní silnici poblíž autobusové zastávky nově upravené prostranství s památníkem **Bedřicha Smetany** z vyřezávaného dřeva jako hold symfonii Má vlast- Vltava. Bezprostředně před výjezdem na nás zahrozil první satanáš v podobě „šumavského Pacifiku“ na železničním přejezdu bez signalizace.

Lipno

Známé především začínající Vltavskou kaskádou s přehradou, vodní elektrárnou a soudobým boomem turistického ruchu. Sakrální památky zde nenajdete. Takže se vracíme na levou stranu jezera (putujeme stále proti toku řeky) do „zakázaného pásma“.

(Pokračování).

František Růžička,
Foto: František Růžička

Inzerce

PAPEŽSKÁ MISIJNÍ DÍLA

ZVOU NA

MISIJNÍ KURZ ANIMÁTORŮ

VÍKENDOVÝ WORKSHOP

Pro (hledající) vedoucí Misijních klubek (od 13 let)

21.-23. září, 2018

Klokoty u Tábora

Provede: Hana a Olga

Přítomnost kněze o. Jiřího OMI

- Večer chval
- Komu pomáháme
- Co je Missio
- Jak připravit program (Jiří Heller a Jája Kramářová)
- Modlitba tancem (Hanka Kalná)
- Na návštěvě u misionářů oblátů

Contacts:

Přihlášky do 14.9. na missio.cb@gmail.com
(603 224 665)

Jihočeský kraj

tábor

Doporučený poplatek za pobyt a program je 400 Kč.

A NEMUSÍ BÝT KULATÝ...

Tak prostě a přitom někdy téměř nedosažitelné. Tak zásadní, a přitom opomíjené – jíst pravidelně a společně u rodinného stolu.

Dříve jednoduchá a přirozená věc, jako společné jídlo u jednoho stolu, dnes v řadě rodin ztrácí význam. Je nahrazeno jakousi zjednodušenou verzí hotelů s bufetovými stoly. Kdo přijde, nabere si na talíř svou porci podle libosti a může si vybrat i místo, kde jídlo sní. Většinou sám, u stolu s mobilem v ruce, nebo u televize. „*Při práci se svými klienty snad nenajdu příklad, kdy by rodina jedla pravidelně večer společně. Pokud na důležitost společného jídla upozorňuji a vyjmenovávám jeho zásadní přínosy pro pozitivní rodinnou atmosféru, většinou argumentují, že každý má hlad v jinou dobu, nebo že prostě někdo není ještě doma a podobně. Ale to je jen výmluva, která svědčí o neochotě, nebo i lenosti přizpůsobit se druhému,*“ doplňuje Iveta Švecová, sociální pracovnice a terapeutka, která se věnuje sociálně aktivizačním službám pro rodiny.

Přitom jsou to většinou večeře, které skýtají rodině jedinečnou šanci sejít se a geniálně spojit příjemné s užitečným - rodina v mezích možností v pravidelném čase zasedne k večeři. Nehraje televize ani rozhlas, nikdo nemá v ruce mobilní telefon. Otevírá se prostor pro společné sdílení denních zážitků, pro předávání si dojmů sounáležitosti, jistoty, i pocitu, že je pro mě ten druhý důležitý a chci mu naslouchat. „*Na vlastní oči jsem viděla rodiče, kteří již před dvou-tříleté dítě postaví na stůl talíř s jídlem a zároveň tablet s animovaným filmem, a to s argumentem, že jinak se nenají. To je ukázková 'deformace' přirozené fyziologické potřeby nasytit se,*“ dodává Iveta Švecová.

Při společném jídle nejen sdílíme zážitky; děti se také učí i neskákat si do řeči, nechat druhého domluvit, nebo se rozdělit o poslední kousek báječné pečeně, tedy přirozeně učíme děti sociálním dovednostem, jakými jsou sdílení či kompromis. Zlepšuje se schopnost dětí vyjádřit se, komunikovat. Rodiče ovšem často ani nevědí, o čem se s dětmi bavit, nebo se jim prostě nechce. Televize konverzaci spolehlivě udolá, není třeba se snažit.

Začít je dobré s ještě malými dětmi, které se rádi přizpůsobí rituálům dospělých, pokud je zvykáme od malička. Rádi pomáhají prostírat stůl, aranžovat prostírání, příbory i ubrousky. Později se přidávají i ke společné přípravě jídla. Pokud je rodiče do téhle práce nezapojují, třeba s argumentem, že jsou na to ještě malé, dělají velkou chybu. Přiložením ruky ke společnému dílu se rodina nejen utužuje, ale také přirozeně potvrzuje pro každého člena jeho role a připravuje děti na budoucí život.

Pokud bychom se na společné jídlo chtěli podívat v „tvrdých“ číslech, pak například výsledky aktuálního reprezentativního výzkumu zadaného britskou vládou ukazují, že 32 procent

britských dětí večeří na gauči a 34 procent přímo před televizí, 8 procent pak ve svém pokoji, nejčastěji u počítače, tabletu. Zdánlivě malé 1 procento dětí jí večeři cestou domů (z kroužku například), kdy jim rodiče koupí něco v rychlém občerstvení a ony si to snědí cestou v autě, nebo dokonce ve stoje, či za chůze. Není důvod nepředpokládat, že by tomu bylo u nás výrazně jinak.

A dalším nezanedbatelným faktem je i to, že děti vyrůstající v rodinách, kde se pravidelně společně stoluje, mají normální váhu bez sklonů k obezitě, pandemii dnešního globalizovaného světa. Nebo i výsledky dlouhodobé studie americké Kolumbijské univerzity, respektive jejího Národního centra pro závislosti a zneužívání návykových látek, jež uvádějí, že teen-ageři, kteří vyrůstají v rodinách, kde se jí společně méně než třikrát týdně, dvaapůlkrát častěji kouří cigarety, třikrát častěji marihuanu a dvaapůlkrát častěji se opíjejí se alkoholem, než ti, kteří vyrůstají v rodinách, kde se pravidelně více než pětkrát týdně večeří společně. Ovšem pro ilustraci můžeme zůstat přímo v našem rybníce. Magistrát města České Budějovice zadal na všech zřizovaných základních školách ve městě výzkum týkající se sociálně patologických jevů, který mimo jiné prokázal, že u školáků existuje vztah mezi spokojeností s vlastním životem a pravidelnými rodinnými večeřemi alespoň pětkrát týdně.

Nejsou to pouze večeře, i když právě ty hrají zásadní roli během pracovního týdne. Soboty a neděle poskytují prostor neuspěchaným snídaním a obědům, plným milé konverzace a sounáležitosti. Tak tedy dobrou společnou chuť.

Martina Hrušková

Centrem strakonické farnosti je kostel sv. Markéty

V neděli 15. července prohlásil českobudějovický biskup Mons. Vlastimil Kročil stejnojmenný kostel farním kostelem Strakonické farnosti. Světiče se stala patronkou strakonické farnosti a jejími spolu patrony budou sv. Václav a sv. Prokop.

Otec biskup vyjádřil přání, abychom ve farním kostele zakoušeli nejen proměnu Těla a Krve Páně, ale aby se zde uskutečňovala i proměna našich srdcí. „Přál bych si, abyste se zde cítili doma. Jsem přesvědčen, že si přejete z toho chrámu sv. Markéty odcházet posílení a povzbuzení přinášet evangelium do všech koutů vaší farnosti,“ řekl všem generacím farníků, které zaplnili kostel.

Farní kostel je samozřejmě také prostorem otevřeným všem lidem dobré vůle nejen při bohoslužbách a obřadech, ale i ke ztišení nebo kultuře, která souzní s křesťanskými hodnotami. Neznamená to, že se přestane k uvedeným účelům používat dnes již bývalý farní kostel sv. Prokopa.

Není úplně časté, že by se měnily „role“ kostelů. Zároveň to není nemožné právě s ohledem na aktuální potřeby komunity věřících i občanů. Ve Strakonici byla v počátcích (ještě dávno, než byly Strakonice povýšeny na město) ustanovena farnost u kostela sv. Václava (dnešní hřbitovní kostel). Pro jeho odlehlost bylo v 18. století rozhodnuto o změně. I v tento čas strakoničtí chtěli, aby farním kostelem byla sv. Markéta. Především z důvodů finančního zabezpečení kostela a faráře, jak dokládají listinné protokoly, však bylo rozhodnuto, že farním se stane kostel sv. Prokopa. Došlo k tomu v r. 1787 z rozhodnutí českobudějovického biskupa Jana Prokopa Schaaffgotsche.

Mohli jsme být tedy svědky události, kterou zažijeme málokdy. Navíc se asi málokteré město může pochlubit tím, že v jeho dějinách všechny tři kostely na jeho území byly postupně farní. Na závěr bohoslužby byl místnímu faráři předán dekret potvrzující tuto událost. V poděkování nebylo zapomenuto ani na ty, kdo dobrovolnickou prací zajišťují úklid, údržbu, výzdobu a provoz strakonických kostelů. Termín, kdy bude slavena titulární slavnost kostela, byl stanoven na svátek sv. Markéty podle katolického kalendáře, tedy 20. července.

P. Roman Dvořák, redakčně upraveno

Biskup Vlastimil Kročil: Spiritualita neokatechumenátu STÁLE PROMLOUVÁ

Českobudějovický diecézně misijní seminář Redemptoris Mater, který 8. července pořezhal otec biskup Vlastimil Kročil, je první na našem území a patří do celosvětové rodiny více než 120 těchto teologických učilišť.

Navazují na spirituální směr Neokatechumenátní cesta, který v katolické církvi klade důraz na vnitřní obrácení a obnovu. Iniciativa se v šedesátých letech minulého století rozšířila z Madridu do mnoha zemí světa. „Studenti přicházejí z rodin a společenství Neokatechumenátní cesty, kde rozpoznávají své povolání. Těchto společenství na celém světě existuje 22 300. Postupem času bylo potřeba, aby vznikly i semináře, kde kromě klasické formace budou moci žít i tuto spiritualitu. Proto vznikly po celém světě semináře Redemptoris Mater. U nás ještě neexistoval, ale v okolních zemích už ano. Proto jsem se rozhodl zřídit jej i v mé diecézi“, uvedl otec biskup, kterému je tato spiritualita blízká. „S tímto charismatem, jedním z plodů 2. vatikánského koncilu, jsem se setkal už během svých studií v Římě. Jsem přesvědčen, že má co říci i dnešní společnosti. Proto jsem se už dříve rozhodl, že se ji budu snažit uvádět v život ve svých farnostech, a nyní i ve své diecézi. Věřím, že toto Boží dílo přinese v budoucnu mnoho dobrých plodů pro celou naši diecézi“, dodal.

Red.

Personalalia

A. Ustanovení:

R. D. Vojtěch Blažek byl od **1. 7. 2018** ustanoven farním vikářem farnosti **děkanství u kostela sv. Mikuláše, České Budějovice, vikariát České Budějovice-město. Č. j.: 1664/2018.**

B. Životní jubilea:

R. D. Mgr. Jan Turek oslavil **26. 7. 2018** své čtyřicáté narozeniny.

R. D. Ing. Zdeněk Gibiec, ThLic. oslavil **24. 8. 2018** své čtyřicáté páté narozeniny.

R. D. Mgr. Ruslan Zassiedko oslaví **14. 9. 2018** své čtyřicáté páté narozeniny.

R. D. Ing. Mgr. Jan Špaček, dr. h. c. oslavil **9. 7. 2018** své padesáté páté narozeniny.

P. Mgr. Pavel Kuchař, SDB, Ph.D. oslavil **10. 8. 2018** své šedesáté páté narozeniny.

Augustin Jarolímek, trvalý jáhen oslavil **25. 8. 2018** své osmdesáté páté narozeniny.

Všem jubilantům upřímně blahopřejeme.

Hledání hranic v Králíkách

„Co to je? A to jako budeme hledat blízké česko-polské hranice a půjdeme do Polska?“ Takové a mnoho dalších otázek napadalo nejen naše děti, ale také nás dospělé. „Ať už to bude jakkoli, vydejme se za hranice všedních dní a zkusme to,“ řekli jsme si nakonec a na duchovně relaxační pobyt pro rodiny se přihlásili. A nelitujeme!

Byl to týden plný **hledání hranic** v našich životech, jejich překonávání nebo naopak stavění, když jde o výchovu našich dětí. Sešlo se nás osm rodin a tým organizátorů, abychom společně prožili opravdu nabitý první červencový týden. Načerpali jsme mnoho sil do právě začínajících prázdnin i do dalšího všedního života.

Týdenní program byl opravdu ideálně uspořádaný. Kdo zvládl, mohl se účastnit ranních chval, poté jsme se všichni tělesně občerstvili při snídani a hurá na program. Pro děti měly úžasný program připravený Zdenča, Ivka, Anežka a Markéta – holky, díky! Děti si užily vyrábění všeho druhu, hry vevnitř i venku, zpívání i duchovní slovíčko. Program pro dospělé měli připraven Alena a Pavel Poláčkoví a v druhé polovině týdne i P. Jan Böhm – vojenský kaplan. Musíme říct, že už dlouho jsme neviděli někoho, z koho by radost ze života a těžko popsatelná humorná dobrosrdečnost tak prýštila. A byla nakažlivá!:) Všichni tři duchovní průvodci nás vedli k zamýšlení se nad svým životem, nad vztahem s druhými lidmi, nad výchovou a ve všem jsme hledali téma hranic. P. Böhm měl pro nás dospělé připravenou i velmi zajímavou aktivitu, kdy jsme si „prožili jakoby jiný život po dekadách s různými radostmi a těžkostmi, které nám byly dány do vínku“. Každé dopoledne nám ještě zbyla chvilka pro sdílení v manželském páru nebo pro každého zvlášť. Každý využil tento čas jinak – procházkou, posezením venku – dle svých možností a potřeb. Po dobrém obědě nás čekaly výlety buď skupinové, nebo individuální. Někteří dali přednost přírodě, někdo vyšplhal až na Klepáč (1143 m), jiní si prohlédli Pěchotní srub K-S 14 „U cihelny“ nebo třeba Muzeum v Králíkách, některé rodiny navštívily zábavní park Dolní Morava. Na své si přišel opravdu každý. Kdo z vás třeba rozdělával oheň pomocí křesadla, prožil mši sv. na louce uprostřed balíků sena nebo přecházel potok po laně ve výšce asi 2m?

My a naše děti ano! A to jsou společné zážitky, na které se nezapomíná! Mnozí tak překonali i určité hranice sami v sobě! Po společné večeři pak byl připraven večerníček – a když jsme v Králíkách, tak jak jinak než Králíci z klobouku – Bob a Bobek :) A komu se podařilo uspat mladší děti do 20 hodin, mohl se účastnit ještě večerního programu, který byl neméně zajímavý. Různé sdílení a zamýšlení se podpořil i shlédnutí film „Jdi, žij a někým se staň“. O starší děti bylo opět postaráno – hrály hry (jednoznačným favoritem se stalo městečko Palermo), dívaly se na film apod.

Jak podotkl jeden z nás: *„Každý všední den našeho života jedeme ve vlaku po zajetých kolejích – vstát, práce, školka, škola, děti a jejich starosti, nemoci, kroužky... večer uleháme utahaní a ani si nestihneme všimnout, kudy ten náš vlak vlastně jede. Jen letmo vidíme z okénka okolí, jen letmo si uvědomujeme cíl. Tento týden v Králíkách byl vystoupení z tohoto pomyslného vlaku. S touhou podívat se i za kopec na této zastávce. Nahlédnout, jak tu vypadá život, s čím se potýká. A tím nahlédnout a postrčit i život svůj, zastavit se, inspirovat se, zajet na hlubinu.“*

Za to patří ještě jednou dík Pánu Bohu, celému týmu Diecézního centra pro rodinu při Biskupství českobudějovickém (díky, Aleno a Pavle), Honzovi Böhmovi za jeho čas, kdy nám byl neomezeně v dispozici i za všechny ty odpovědi na naše otázky (které sice tvrdil že nemá, ale dovedl nás vlastně k tomu, že jsme si dokázali odpovědět sami), a v neposlední řadě všem, kdo se starali o naše děti, protože bez nich bychom nemohli takhle načerpat a pro mnohé z nás to byly chvíle vzájemného sdílení bez dětského povídání třeba i po několika letech.

Martina a Honza Jindrovi

Setkání s Písmem Svatým

Mezi starozákonními knihami se nachází tzv. Malí proroci, dvanáct krátkých „knih“, které – až na vyprávění v knize Jonáš – obsahují sbírky výroků proroků, podle nichž se jmenují. Proroci hovořili k izraelskému národu v různých okamžicích jeho existence a vždy se Božím jménem vyjadřovali ke konkrétním událostem a k momentálnímu stavu společnosti. Ačkoli to nejsou knihy vždy zrovna čtivé a snadno srozumitelné, pro svou konkrétnost a údernost dokážou být aktuální stále – byly a zůstávají Božím slovem i pro nás dnes.

Představení jednotlivých knih z této „Dvanáctky“ začneme Ozeášem. Spolu s Ámosem jsou to nejstarší z proroků, od nichž se nám zachovaly celé knihy výroků a oba hovořili k obyvatelům izraelského království (na rozdíl od judského, k němuž hovořili ostatní proroci). Přinášeli mu varovné Boží slovo – několik desetiletí před zánikem tohoto státu v roce 722 př. Kr. Izrael dobyla asyrská vojska a velkou část obyvatel odvedla do zajetí v Mezopotámii. Ozeášovo proroctví je velmi kritické. Odkrývá pravou tvář izraelské společnosti v době hospodářského rozkvětu, ukazuje na páchané zločiny a varuje před jejich důsledky.

Prorok Ozeáš, ruská ikona z 18. st.

Kniha Ozeáš se čte obtížně, neboť nemá jasnou strukturu: výroky plynou jeden za druhým, nemají jasný konec nebo začátek, navzájem jsou tematicky různě propojené, takže po prvních třech kapitolách, které tvoří jakýsi úvod, se čtenář ponoří do Ozeášových slov, a vynoří se, unaven a někdy i zmaten, až na konci celé knihy.

Jeden z textů, které shrnují Ozeášovo poselství, je Oz 4, 1–3:

- ⁽¹⁾ *Slyšte slovo Hospodinovo, synové Izraele, protože je spor mezi Hospodinem a obyvateli země: Není věrnost, není loajalita, není poznání Boha na zemi.*
- ⁽²⁾ *Propukly kletby, lži, vraždy, krádeže a cizoložství, krev stíhá krev.*
- ⁽³⁾ *Proto bude naříkat země a chřadnout každý její obyvatel, mezi živočichy pole, mezi ptáky nebe, také ryby moře budou sebrány.*

Spor mezi Bohem a lidmi je v tom, že v zemi není „poznání Boha“. Ozeáš o „neznalosti Boha“ hovoří často. Znamená to pro něj neznat, nepřipomínat si a nebrat v potaz to, co o Bohu víme, tj. události z dějin národa v minulosti i z vlastního života v současnosti, okamžiky, kdy Bůh nám prokázal milost, pomohl nám a obdaroval nás. S tím se – logicky – pojí nedostatek „věrnosti“ a „loajality“. „Loajalita“ je překlad hebrejského termínu *chesed*, který označuje jednání, kte-

ré se od člověka očekává ve vztahu k někomu jinému. Každý vztah – ve starověku mezi pánem a vazalem, patronem a klientem, v dnešní době mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem, mezi přáteli, manžely aj. – s sebou nese závazky, očekávané jednání – *chesed*. Ozeáš se často uchyluje k obrazu manželského vztahu mezi Bohem a Izraelem, pošpiněného cizoložstvím manželky-Izraele s milenci: okolními národy, cizími bohy, penězi, ale i s právoplatnými náboženskými rituály – s čímkoli, co dokáže nahradit osobní a poctivý, angažovaný vztah s Bohem. Bůh se z života národa pomalu, ale bezpečně vytratil – nikdo už jej nezná, nikdo neví, kdo je opravdu ten Bůh, kterého uctívají – zbyly po něm oběti, svátky, ale nic víc. Jak by potom mohlo existovat vědomí závazku, když Izrael nezná svého „manžela“?

Ozeášův seznam důsledků toho všeho jako by kopíroval Desatero: kletby, lži, vraždy, krádeže, smilstvo, násilí. Bez poznání pravé tváře Boha má hřích snadnou cestu a jeho důsledky jsou katastrofální: stíhají nejen každého hříšníka, ale rovnou celé stvoření. Od ptáků na nebi až po ryby v moři, všechno chřadne a hyne pro lidský hřích – stejně jako po prvním hříchu v knize Genesis. Ve zbytku knihy je Ozeáš konkrétnější: pro Izrael to v krátkodobém horizontu znamenalo dobytí a zničení jejich země.

Pro nás je Ozeáš připomínkou, že život křesťana musí stát na neustálém tázání se po tom, kdo je Bůh, kterému jsem uvěřil, jaký s ním mám vztah a co z toho pro mne vyplývá. Jestliže Boha uctíváme jen praktikováním náboženských obřadů, ale v každodenním životě si věci zařizujeme „po svém“ a Boha „neřešíme“, jsou Ozeášova slova určena právě nám – jsou to Boží slova, jejichž smyslem je zavčas nás probudit a zavolat zpět k Bohu dřív, než začneme ve svém životě a v životě všech okolo sebe pociťovat důsledky svého bez-božného jednání.

ThLic. Adam Mackerle, Th.D.

KARMELITÁNSKÉ NAKLADATELSTVÍ

Na Sadech 19,
370 01 České Budějovice
www.kna.cz, www.ikarmel.cz

Jean Mercier

Pan farář má krizi

Příběh o otci Benjaminovi z francouzského maloměsta, který postupně přichází o všechny iluze spojené se svým kněžstvím, a tak jednoho dne zmizí. Co přesně podnikne? A co to udělá s jeho okolím?

brož., 112 s., 179 Kč

Andreas Martin (ed.)

Humor v Bibli

Necelá stovka vtipů, anekdot a citátů, které se inspiřují větami a citáty ze Starého a Nového zákona.

brož., 136 s., 149 Kč

Vojtěch Kodet

Tajemství Božího království

Časté téma Ježíšových kázání osvětluje známý kazatel Vojtěch Kodet. Vyrobeno ve spolupráci s TV NOE.

CD MP3, 139 Kč

Josef Maureder

Porozumět Božímu volání (2. vydání) Různé aspekty rozlišování životní cesty

Autor předkládá střízlivá a rozumná kritéria, podle nichž lze posuzovat známky povolání, a upozorňuje na důležitost nenásilného duchovního doprovázení.

brož., 112 s., 179 Kč

Elias Vella

Síla eucharistie (2. dotisk)

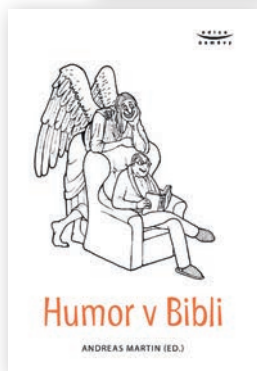
Eucharistický člověk se stává Boží chválou, myslí jako Ježíš, jedná jako Ježíš, miluje jako Ježíš – stává se darem

brož., 144 s., 199 Kč

Kalendář 2019 – Malá poselství Vojtěcha Kodeta

Oblíbený stolní kalendář s církevním a občanským kalendářem doprovázený myšlenkami otce Vojtěcha Kodeta, O. Carm.

stolní kalendář, 75 Kč

Český houslový virtuóz IVAN ŽENATÝ zavítá do Milevska

Neslycháme o něm často, ale jakmile překročí naše hranice, dává o sobě vědět. Přijíždí uskutečnit koncert a připravit další plány.

Kdysi naděje české houslové školy, dnes už renomovaný umělec a pedagog na Vysoké hudební škole Carla Marii von Webera v Drážďanech. Kdysi laureát Čajkovského soutěže (1982) a vítěz mezinárodní soutěže Pražského jara (1986), dnes fundovaný komorní hráč, sólista předních světových orchestrů a pedagog, houslista Ivan Ženatý. Jeho krásnou partnerkou v koncertní a životní pouti je klavíristka Katarína Ženatá. Ivan Ženatý, český houslový virtuóz a hudební pedagog se narodil se 2. 2. 1962 v Lomnici nad Popelkou, jeho dědeček byl varhanář, tatínek vedl jazzovou kapelu. V mládí byl i literárně činný, psal básně a také hodně sportoval. Od roku 2012 působí také v USA na Cleveland Institute of Music. Koncert pořádá Farní charita Milevsko v rámci mezinárodních (5. 9.) i republikových (27. 9.) oslav Dne charity. Koncert bude podpořen z dotace na kulturu města Milevsko.

Foto: Ivan Ženatý

Na jedinečný zážitek se můžeme těšit v pondělí 17. září 2018 v 18 hodin v klášterní bazilice Navštívení Panny Marie v Milevsku.

Alena Růžicková

Inzerce

Naše školka už má 25 let!

Zveme všechny současné i bývalé děti a rodiče, absolventy, zaměstnance, přátele
v pátek 21. září 2018 od 15 hod.
v Církevní MŠ „U sv. Josefa“, Na Sadech 19, Č. Budějovice

Na programu bude:

- Den otevřených dveří (prohlídka školky, tabule, kroniky)
- Odpoledne plné her „Umíme si ještě hrát? Pojďme to zkusit!“
- Společné setkání po ... letech ☺
- Mše sv. na poděkování v 18.30 v kapli